

Arrest

nr. 213 100 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 7 januari 2016, verklaart er zich op 8 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 6 februari 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de stad Lhasa. U woonde er steeds met uw moeder en uw zus in de regio Banak Shol van de stad Lhasa. Uw ouders leefden gescheiden. Uw vader is afkomstig uit Labrang en woont daar. U ging in Lhasa naar de school Sharchok. Uw moeder werkte als poetsvrouw in dienst van de Chinese overheid. Op een nacht eind november 2001, toen u 8 jaar oud was, maakte uw moeder u wakker met het nieuws dat u zich moest klaarmaken om naar een mooie plaats te gaan en dat uw moeder u later zou volgen. Uw moeder kleepte u warm aan en gaf u allerlei lekkernijen mee voor onderweg. Vervolgens werd u op weg gezet met een smokkelaar van Lhasa naar Dram. U stak te voet de grens met Nepal over. Na zeven dagen stappen bereikte u het Nepalese opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen in Kathmandu. U belde er uw moeder op. Zij vertelde u dat men u naar een nog betere plaats zou brengen en dat u "hem", de Dalai Lama, zou ontmoeten. Na enkele dagen reisde u door naar Delhi in India. U werd toegewezen aan de school TCV Suja in Bir. Daar woonde u steeds tot uw vertrek uit India. U was er in het bezit gesteld van een verblijfsdocument onder de vorm van een "Resident Certificate" (RC) en bezat ook een "Identity Certificate" (IC). U studeerde goed. Eind 2008, in de periode van de rellen in Tibet, kreeg u een bezorgde oproep van uw moeder. Zij vertelde u dat u niet langer in de school Suja kon blijven omdat de Chinese autoriteiten haar onder druk zetten om u weg te halen uit India en terug naar Tibet te brengen. U wilde graag nog uw eindexamens meedoen en verliet vervolgens India in maart 2009. U reisde per bus naar Nepal, waar uw oom P.C. verblijft. De eerste jaren verbleef u voornamelijk bij uw oom, maar in 2012 verkreeg u een job als receptioniste in het Kathmandu View Hotel. U werkte er tot uw vertrek. Uw verblijf in Nepal was steeds illegaal. U nam vaak deel aan protesten gericht tegen het Chinese bewind in Tibet. Hierbij werd u vaak opgepakt door de Nepalese autoriteiten omdat deze activiteiten verboden werden. Na een administratieve aanhouding, werd u telkens vrijgelaten. Op 25 april 2015 toen u een "khora" maakte rond de chorten (stupa) in Baudha gebeurde er een aardbeving. U zag nadien geen toekomst meer voor u zelf in Nepal en besloot ook Nepal te verlaten. Op 6 januari 2016 reisde u in het bezit van een vervalst paspoort op naam van T.G. per vliegtuig van Nepal via Muscat naar Polen. U reisde verder per wagen en vroeg in België asiel aan op 8 januari 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een origineel attest van het "Office of the Reception Centre" te Dharamsala, een origineel attest van de school "TCV Suja", originele foto's van u met uw zus en moeder voor het Potala paleis, een kopie van de eerste bladzijden van uw RC uit India, uw origineel diploma van de secundaire school uit India, een kopie en foto's van uw hukou (vestigingsboekje) en deze van uw moeder en een kopie van een attest van het "Kathmandu View Hotel" neer. Na uw eerste gehoor, de dato 11/05/2017, maakte u nog een kopie van enkele bladzijden uit uw green book over aan het CGVS. Na uw tweede gehoor op het CGVS, de dato 22/09/2017, maakte u aan het CGVS op 18/10/2017 uw originele green book, twee originele identiteitskaarten van het "Kathmandu View Hotel", een origineel attest van de "Tibetan Youth Club", een origineel attest van "Samenteling Monastery", een tweede foto van uw hukou en een briefomslag neer. U maakt ook nog een filmpje over van uw hukou.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming. Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book, kopie Registration Certificate (RC), attest nelen khang, attest TCV Suja, diploma) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T.Y., geboren op 14 november 1990 in Lhasa (Tibetaanse Autonome Prefectuur of TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U gaf aan dat uw werkelijke geboortedatum 16 maart 1993 is zoals vermeld staat op de kopie van uw registratie in de hukou van uw familie. Uw verklaringen hieromtrent kunnen echter moeilijk worden nagegaan door het CGVS, aangezien u slechts een kopie en een filmpje van uw hukou registratie neerlegt. U bent niet in het bezit van authentieke documenten afgeleverd door de Chinese autoriteiten aangaande uw geboortedatum. Bovendien kan u geen verklaring bieden voor het gegeven dat uw hukou waarin ook uw moeder en zus geregistreerd staan, drie verschillende uitgiftedata bevat (zie CGVS, 11/05/2017, p. 3 en CGVS, 22/09/2017, p. 3). Derhalve kan weinig bewijswaarde worden gehecht aan de gegevens in uw hukou en bestaan er twijfels aangaande de authenticiteit ervan.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2002 als minderjarig kind naar India bent gevlucht zoals

uw moeder voor u besloot. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing aan een TCV school in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2002 heeft u van 2002 tot 2009 in India verbleven. U vestigde zich in Suja (Bir) te Mandi waar u steeds school hebt gelopen aan de Tibetan Children's Village (TCV) School en er ook woonde. Hierna ging u naar Nepal, waar u woonde in Phulbari tot uw vertrek richting Europa op 6 januari 2016. U werkte er in een hotel en nam deel aan protesten gericht tegen het Chinese bestuur in Tibet.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS van 11/05/2017, pp.4 en 5 en CGVS, 22/09/2017, pp. 3, 11, 13).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. U hebt geen enkele vrees ten aanzien van India vermeld. U verklaart dat u India hebt verlaten nadat u eind november 2008 van uw moeder vernam dat zij in Tibet werd bedreigd door de Chinese overheid omwille van uw verblijf in India. De Chinese autoriteiten droegen uw moeder op dat zij u naar Tibet diende terug te halen. U keerde echter niet terug naar Tibet, maar verbleef tot uw vertrek naar België in Nepal. U gaf aan dat dit de enige redenen voor uw vertrek uit India zijn. U geeft bijgevolg geen enkele blijk enige problemen te hebben gekend in India, zoals u zelf trouwens ook aangaf (zie gehoorverslag CGVS 11/05/2017, p.10 en CGVS, 22/09/2017, p.8). U verklaart dat het moeilijk was om zonder familie in India te wonen, maar gaf toe dat u hiermee overweg kon omdat er vele kinderen in dezelfde situatie als u verkeerden. Dergelijke 'asielmotieven' ressorteren niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, erkent het CGVS dat, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, er een vrees bestaat in Vluchtelingenrechtelijke zin ten aanzien van de VRC.

Toegevoegd kan worden dat uw aangehaalde problemen in Nepal evenmin aanleiding geven tot het toekennen van internationale bescherming. Immers zoals reeds aangehaald bezit u de mogelijkheid uw verblijfsrecht in India terug op te nemen en geldt India vooralsnog als 'eerste land van asiel' in uw hoofde. Dat u dit niet kon omdat uw familie meer problemen zou kennen in Tibet met de Chinese overheid, wijzigt niets aan het feit dat u in India bescherming geniet zoals reeds uiteengezet werd. Daarenboven kan u niet aannemelijk maken dat uw familie in Tibet meer problemen zou kennen wanneer u in India zou blijven. Immers eiste de Chinese overheid sinds 2008 dat u zou terugkeren naar de VRC, waar u duidelijk niet aan gehoorzaamde. Dat de Chinese overheid tolereerde dat u in Nepal verbleef van 2009 tot 2016, kan u geenszins staven. U nam er tevens deel aan activiteiten gericht tegen de Chinese overheid. Uit recente contacten met uw familie in Tibet blijkt tevens dat uw familie sinds uw verblijf in Nepal nog steeds gecontroleerd wordt door de overheid.

U haalde aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen.

Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt(e) in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u tijdens uw scholing aan de TCV Suja ook een Identity Certificate (IC) verkreeg, dit werd geregeld door de schooladministratie (zie CGVS, 11/05/2017, p. 10 en 22/09/2017, pp. 11, 13). U zou uw IC hebben afgegeven aan de smokkelaar R. in Nepal alvorens naar Europa te reizen. U verklaart nooit gebruik te hebben gemaakt van uw IC voor het maken van een buitenlandse reis. Hieraan kan evenwel geen geloof gehecht worden. U zou vanuit Nepal steeds de geldigheidsduur van uw RC en IC nog verlengd hebben via uw kennissen in een klooster te Zuid-India.

Zo kan u geen enkel document betreffende uw internationale reis van Nepal naar Polen neerleggen tijdens uw gehoor. U stelt dan ook het CGVS niet in staat uw verklaringen aangaande uw reisroute en de wijze waarop u deze reis maakte na te gaan. Hoewel u in het bezit werd gesteld van een vervalst paspoort op naam van T.G. om van Nepal naar Polen te reizen, legt u dit paspoort niet neer tijdens uw gehoor op het CGVS. U stelt dat uw smokkelaar het zou hebben ingehouden. U bent evenmin in het bezit van een kopie van dit paspoort. Nochtans stelt u dat uw pasfoto wel in het paspoort werd gebruikt, wat eenvoudig te controleren zou zijn. Voorts bent u weinig op de hoogte van het paspoort dat u volgens uw verklaringen zou hebben gebruikt, waardoor er verdere bedenkingen rijzen over uw verklaringen aangaande uw reisweg. U verklaart over dit paspoort dat u denkt dat het paspoort was, u blijkt er aldus niet zeker van te zijn, en dat het een donkerblauwe kleur heeft. Er was een visum ingesloten, maar verdere informatie kon u niet verstrekken. Dat u weinig tijd had om in het paspoort te kijken, is geen afdoende excuus voor uw onwetendheid. Immers zijn de persoonsgegevens in een paspoort samengevat op 1 pagina. Bovendien dient gewezen te worden op het risico dat u en de smokkelaar(s) betrokken bij uw reis liepen, wanneer u daadwerkelijk niet geïnformeerd was over het vervalste paspoort dat u gebruikte. Het is algemeen geweten dat bij het maken van een internationale reis men individueel wordt gecontroleerd door de immigratie ambtenaren van de landen waar men uit- en inreist. Een individu kan zo nodig ook ondervraagd worden over zijn of haar paspoort en eventueel worden tegengehouden of zelfs aangehouden wanneer men fraude pleegt. Uw gebrekkige kennis overtuigt aldus niet (zie CGVS, pp.14 en 15). U legt evenmin andere documenten neer in verband met uw reisweg.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u met behulp van een smokkelaar en vals paspoort van Nepal naar Europa zou gereisd zijn tegen een bijzonder hoge kost, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om met uw eigen internationaal reisdocument op legale wijze via India naar Europa te reizen. Dat men geen visum voor u kon regelen op basis van uw IC kon u niet aannemelijk maken, u stelt alleen maar dat u geen visum kon krijgen met uw RC maar zoals eerder aangehaald was u ook in het bezit van een IC wat een legaal reisdocument betreft voor Tibetanen uit India. U kan geenszins staven dat u niet uw verblijfsrecht opnieuw zou hebben opgenomen in India om vervolgens met uw geldige IC naar Europa te reizen. U verklaart immers tevens dat u de geldigheid van beide documenten steeds liet verlengen voor uw vertrek richting Europa.

Vervolgens, dat u een zulk belangrijk document als een IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven zoals u beweert (zie CGVS, p.10), terwijl het een waardevol identiteits- en reisdocument is, zonder dat u zelfs een kopie ervan heden kan neerleggen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u nog over uw IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde enkele Indiase schooldocumenten, enkele foto's genomen in Tibet, een attest van het hotel waar u werkte en twee identiteitskaarten van dit hotel, een attest van het Samtenling klooster in Kathmandu, merkt het CGVS op dat deze documenten de bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen. Ze bevestigen slechts uw herkomst, uw scholing en familieband, dewelke door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Wat het attest van de Tibetan Youth Club betreft, dient te worden aangestipt dat de inhoud ervan tegenstrijdig is aan uw verklaringen gedaan tijdens uw gehoor op het CGVS. Het attest stelt immers dat u een actief lid was van de Regional Tibetan Youth Congress in Kathmandu, terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS ontkent ooit een lid te zijn geweest van een organisatie in Nepal (zie CGVS, 22/09/2017, p. 10). Er kunnen dan ook bedenkingen worden gemaakt bij de authenticiteit van dit document.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 4 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van “de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met zes stukken met landeninformatie (stukken 3-8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Betreffende het begrip het ‘eerste land van asiel’

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

(Oud) Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;
[...].”

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoekster reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoekster om internationale bescherming aantonen dat zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die haar reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoekster reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoekster opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van haar land van herkomst, of in het geval van een staatloze, haar land van gewoonlijk verblijf, gezien zij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoekster om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging waarbij in het nieuwe artikel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de niet-ontvankelijkheid wanneer de verzoekster reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

2.3.2. Betreffende de toepassing *in casu* van het 'eerste land van asiel'

2.3.2.1. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad vast dat India *in casu* door de commissaris-generaal terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' zoals hierboven uiteengezet.

2.3.2.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een "*Registration Certificate for Tibetans*" of RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) verzoekster over een verblijfsrecht in India beschikt en in het bezit was van een RC; (iii) verzoekster ten aanzien van India geen elementen aanvoert die ressorteren onder de in de Vluchtelingenconventie opgenomen criteria; (iv) verzoeksters problemen in Nepal evenmin aanleiding kunnen geven tot het toekennen van internationale bescherming; (v) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedepoteerd; (vi) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een "*Identity Certificate*" of IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (vii) het niet geloofwaardig is dat verzoekster een dergelijk belangrijk document als haar IC zomaar aan haar smokkelaar zou hebben afgegeven, temeer daar (a) zij geen enkel document betreffende haar internationale reis van Nepal naar Polen voorlegt en zij een onaannemelijk gebrekkige kennis heeft over het valse paspoort waarmee zij deze reis zou hebben gemaakt en (b) het niet aannemelijk is dat zij met een smokkelaar zou reizen indien zij over een geldig reisdocument en visum beschikte, zodat er redelijkerwijze van wordt uitgegaan dat verzoekster nog steeds over haar IC beschikt en zij dus naar India kan terugreizen en er haar verblijfsrecht terug kan opnemen; en (viii) de overige door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

2.3.2.3. In haar verzoekschrift voert verzoekster met betrekking tot haar vrees voor vervolging ten aanzien van India onder meer aan als volgt:

"De klacht van verzoekster ten opzichte van een verblijf in India wordt door verwerende partij volledig genegeerd: ze wordt namelijk geconfronteerd met vervolging wegens de VRC, vervolging die zich in eerste instantie op haar ouders in Tibet richt. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld

[...]

De kern van het asielrelaas van verzoekster wordt met degelijke motivering onder de mat geveegd: zij vertelde aan het CGVS immers zeer duidelijk dat zij vreest dat haar familie in Tibet ernstige problemen (marteling, arrestatie, dood, ...) zou kennen als bekend geraakt dat zij opnieuw in India gevestigd is."

Verder stelt verzoekster dienaangaande als volgt in haar verzoekschrift:

"Dat verzoekster ten opzichte van India geen vrees zou koesteren, wordt door het CGVS aangehaald als bevestiging van de stelling dat India als eerste land van asiel van verzoeker zou moeten worden beschouwd. Hierbij wordt een verkeerde versie van de verklaringen van verzoekster weerhouden. Zij heeft immers diverse keren verklaard dat zij onder geen beding naar India kan terugkeren omdat zij vreest vervolgd te worden door de Chinese autoriteiten om het loutere feit dat zij terug zou keren naar de Tibetaanse gemeenschap in India; de vervolging bestaat mogelijk uit het bedreigen van de fysieke integriteit en het leven van haar moeder en andere familieleden. Die vervolging of vrees voor vervolging is een onderdeel van de onmenselijke behandeling die verzoekster in India te wachten staat, zoals in rechtspraak ontwikkeld naar aanleiding van schendingen van het artikel 3 EVRM.

Tegen die specifieke vorm van vervolging kan de Indiase overheid haar niet beschermen.

Het is de Chinese overheid, die via spionnen onder de Tibetaanse gemeenschap in India, de actor van vervolging is die verzoekster vreest."

Vervolgens verwijst verzoekster naar en citeert zij uit een aantal rapporten en artikelen. Zij merkt ook op als volgt:

"Verzoekster verwijst ook naar rapporten waarin gesteld wordt dat de Chinese autoriteiten Tibetanen die in India wonen vervolgen wegens de aanwezigheid van de Dalai Lama, en dat die vervolging niet het geval is voor in Nepal gevestigde Tibetanen, aangezien zij niet automatisch als aanhangers van de Dalai Lama worden beschouwd."

Uit een rapport van de "United States Department of State" blijkt volgens verzoekster nog dat "sinds 2015 de Tibetaanse Autonome Prefectuur de bestraffing van leden van de Communistische Party die de Dalai Lama volgen, heimelijk religieuze beleving kennen, naar India op bedevaart gaan of hun kinderen bij Tibetanen in ballingschap laten studeren, heeft verstrengd."

Waar verzoekster stelt dat zij vreest dat haar familie in Tibet ernstige problemen zal kennen indien zou bekend geraken dat zij opnieuw in India is gevestigd, dient er vooreerst op gewezen dat dergelijke problemen ten aanzien van haar familie bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in verzoeksters hoofde. Beslissend is derhalve de individuele situatie van verzoekster, gezien in het licht van de algehele situatie in het 'eerste land van asiel', *in casu* India. In dat licht moet verzoekster aannemelijk maken dat er feiten en omstandigheden bestaan met betrekking tot haar persoonlijk, die haar vrees voor vervolging rechtvaardigen. In beginsel wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming beoordeeld op individuele basis.

Betreffende haar verblijf in India valt uit het gehoorverslag van haar eerste verhoor als volgt te lezen:

"Heb je tijdens verblijf in India ooit problemen gekend?"

Az: nee ik was dankbaar dat ik in India was en op school en had geen problemen, ik had daar geen familie dat was moeilijk maar alle kinderen waren daar als mij, daarom kon ik blijven

Wat heeft u doen vertrekken uit India?

Az: in 2008 problemen in Tibet moeder belde me ik kon niet onder 'hem' blijven nu zei ze, je moet school nu verlaten, ik wilde niet, want ik heb 7 jaar hard gewerkt, in India is het als je in mijn school als je de eerste 3 jaren goed studeert mag je naar vijfde klas, dat heb ik gedaan, ik had steeds gedacht aan moeder dat ik hard moest studeren, dus heb ik 10de klas behaald in 7 jaar ik had potentieel dus toen mama zei dat er problemen waren er kwam slecht nieuws moorden, mensen in India waren heel nerveus in India over familie in Tibet, onder Dalai Lama deed ik wat mama me had gezegd maar ik kon dat niet langer ik wilde mijn familie niet in problemen zien omwille van mij, ik wilde iets blijven"

(eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS 11 mei 2017 (hierna: gehoor I), p. 10).

Hieruit blijkt dat verzoekster in India geen persoonlijke problemen kende.

Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift voorts dat haar vrees voor vervolging zich situeert ten aanzien van de Volksrepubliek China. Zij maakte doorheen haar beide gehoren echter geen melding van het feit dat Chinese spionnen binnen de Tibetaanse gemeenschap in India haar persoonlijk zouden bedreigen zonder dat de Indiase autoriteiten in staat zouden zijn om haar hiertegen te beschermen, zoals zij onder verwijzing naar rapporten en artikelen aanvoert in haar verzoekschrift. Waar verzoekster dienaangaande verwijst naar rapporten en artikelen, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op haar persoon en die dan ook niet kan volstaan teneinde een gegronde vrees in haren hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Dat verzoekster hiervan voor het eerst melding maakt in haar verzoekschrift, is bovendien laattijdig daar zij geenszins aantoonde dat zij niet eerder in staat zou zijn geweest om hiervan melding te maken.

Verder dient vastgesteld dat verzoekster tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat haar moeder haar vertelde dat de Chinese autoriteiten verlangden dat verzoekster van India zou terugkeren naar Tibet (gehoor I, p. 10-11: "Az: ze zei problemen werden erger ik had van klasgenoten ook zelfde gehoord en ik dacht al dat ik dit nieuws ook misschien zal krijgen, enkele dagen later op zondag ik wachtte op haar telefoon ze zei nu moet je terugkomen er zijn bedreigingen, het was als een doodslag voor mij. [...]") (eigen onderlijning)). Hieruit blijkt dan ook niet dat het louter gevestigd zijn van verzoekster in India, maar het niet aanwezig zijn van verzoekster in Tibet voor de Chinese autoriteiten problematisch is. Aangezien verzoekster in 2008 door haar moeder zou zijn verwittigd over de problemen met de Chinese autoriteiten in Tibet, zij nog tot 2009 in India bleef om vervolgens naar Nepal te gaan, vanwaar zij pas in januari 2016 vertrok naar België, dient vastgesteld dat verzoekster dan ook nog steeds niet heeft voldaan aan de eisen van de Chinese autoriteiten. Op welke wijze een verblijf in India, Nepal of België dan ook zou kunnen verhinderen dat de Chinese autoriteiten haar familieleden zouden lastigvallen, kan niet worden ingezien aangezien verzoeksters in al deze hypothesen (India, Nepal, België) nog steeds niet heeft voldaan aan de vraag van de Chinese autoriteiten om terug te keren naar Tibet.

Ten overvloede dient vastgesteld dat, waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt als volgt: "*Hieruit blijkt dat sinds 2015 de Tibetaanse Autonome Prefectuur de bestraffing van leden van de Communistische Party die de Dalai Lama volgen, heimelijk religieuze beleving kennen, naar India op bedevaart gaan of hun kinderen bij Tibetanen in ballingschap laten studeren, heeft verstrengd.*", uit haar verklaringen niet blijkt dat zij of andere familieleden lid zouden zijn van de Communistische Partij in de Volksrepubliek China.

2.3.2.4. Verder voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat Tibetanen in India niet kunnen worden erkend als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 omdat India dit verdrag niet ondertekende en zij dus geen doeltreffende maar slechts een preciaire bescherming kan genieten in India, dat de bescherming van Tibetanen in India een tijdelijke bescherming betreft en "*om die reden niet [kan] gelden als asiel*", dat "*In de praktijk betekent leven als vluchteling in India een afgezonderd leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land. Bovendien bestaan er talrijke beperkingen op rechten van Tibetanen en kunnen Tibetanen in India geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.*" waarna zij verwijst naar landeninformatie.

Betreffende de bescherming van Tibetanen in India, dient vastgesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "*gemakkelijk*" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat "*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt [...]* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*" krijgen maar tegelijk gesteld dat "*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*". Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich ernstigere problemen zouden voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het *Department of Security* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland (COI Focus, "*China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 26 oktober 2016, p. 13-17). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf.

Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulement-principe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de discriminatie ten aanzien van de Tibetaanse vluchtelingen in India, dient erop gewezen dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 respectievelijk 48/4 van de Vreemdelingenwet inhouden. Om tot dergelijke vervolging of ernstige schade te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met voormelde vervolging of ernstige schade. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat Tibetanen in India ook over heel wat rechten beschikken.

2.3.2.5. Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij geen IC en RC meer heeft, aangezien zij deze tijdens haar vlucht aan de smokkelaar gaf "*onder een grote druk*", dient erop gewezen dat het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Verzoekster laat na in haar verzoekschrift uiteen te zetten waaruit de grote druk die haar smokkelaar uitoefende dan wel zou hebben bestaan, hetgeen niet ernstig is en van deze bewering slechts een blote bewering maakt. Verzoekster kan dan ook geenszins worden beschouwd als een "*New Tibetan Arrival*", zoals zij voorhoudt in haar verzoekschrift.

2.3.2.6. Betreffende de door verzoekster aan haar verzoekschrift toegevoegde stukken (stukken 3-8), dient vastgesteld dat de voorgaande vaststellingen geenszins kunnen wijzigen. Zoals hoger reeds opgemerkt, betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon en die bijgevolg niet volstaat een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

Evenmin is deze informatie van aard aan te tonen dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn.

2.3.2.7. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. De commissaris-generaal kon dan ook terecht vaststellen dat India in hoofde van verzoekster kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER